

A HERÓT

jár bennem a herót
csak nő, nő most a herót bennem
terpeszkedik nyelhetem a levét
ellenszerként jobban terpeszkedem

fekélyek nőnek combomon nyelvemen
míg jár bennem a herót
ő is szabadulna tőlem
én most Jónás s cethal egyben
rám jön a hányinger így partközelen

bordáim között csak gyűl
deged a herót
aztán elindul bennem
áttetszővé lesz a bőröm, vesém, lépem
mint kontrasztanyag fog be gyomrot, herét
lelépem ha kiesik belőlem

eltűnők lassan csak ő van én nem
járok benne hát, talpig herótban
fáj nekem és én neki
mint halfilé Jónás hasában
beírt lapok egy író asztalában

Horváth Elemér

REKETTYE

eleanor d'aquitaine halála

tavasszal halt meg amikor
a kolostor kertjében a középkori tavasz
teljes pompában állt életrajzírója
egyetlen növényt említ csak és azt is latinul
planta genista
leopardi türelmes ginestrája
a vezúv lávalankáin
a sivatagvirág
amely bölcsőbb mint mi amennyiben
elfogadja helyét a tűzhányó fölött

és minden tavasszal kihajt
bár ellentétben velünk nem hiszi
hogy szívós ágai és illatos virágai
akár saját erejükből
akár kozmikus terv szerint
ezen a közömbös planétán halhatatlanok

EMLÉKEZÉS ESTI KORNÉLRA

félhat
kosztolányi szerint
aki most egyedül van egy hotelszobában
félhet

ehhez mi fűzhető?
legfeljebb az hogy később van
nem félhat
hanem félhét

ALEXANDER SELKIRK

(1676–1721)

hányszor látta éji tenger fölött
az egyedüllét nagy csillagait?
hányszor a tenger fehér csipkéit
születni s meghalni a homokon?
öt év a talpalatnyi szigeten
valami végtelenhez volt közel
az örök kézzelfogható napok
brutális rendje kecskebőr kabát
napernyő nyíl s elszánt várakozás
a láthatár üres tüze előtt
itt most a kikötő zsúfolt lebujai
ámulva hallgatják amit mondani tud
egyszer fiatalon és halhatatlanul
volt egy sziget nincs mást mondanía